

„DEZE JEZUS . . . ZAL ALZOO KOMEN.”

„Wat staat gij en ziet op naar den hemel?” (Hand. 1:11). En toch, en toch wat was natuurlijker dan dat zij zouden kijken? Deze discipelen hadden gedurende drie jaar in een omgeving vol wonderen geleefd; elke volgende gebeurtenis in het leven van hun Heer deed hun verbazing stijgen. Zij waren ternauwernood bekomen van hun verbazing over Zijn macht om den melaatsche te reinigen en den zieken dienstknecht te heelen, of zij werden weer aangegrepen door verwondering over het feit, dat hij den wind en de zee beheerschte, en de scharen in de woestijn voedde. Maar een nog grooter wonder wachtte hen in de opstanding. Dat was voor hen het wonder onder de wonderen, en niets, dat zij zich konden voorstellen, haalde ook maar eenigszins bij het opmerkelijke feit, dat zij Hem werkelijk gezien hadden, met Hem hadden gesproken, nadat zij, terwijl zij Hem op een afstand gadesloegen, gezien hadden, dat Hij stierf. De opstanding was voor hen het toppunt van blijdschap, daar zij het grootste wonder van alle was.

Maar zij zouden getuigen zijn van een nog merkwaardiger schouwspel, want de tijd was nu aangebroken, waarop Zijn aardsche tegenwoordigheid onder hen een einde zou nemen. Hij ontmoette hen in Jeruzalem en wandelde met hen naar Bethanië, en ergens buiten dat dorp, waaraan voor Hem zooveel gezegende en gelukkige herinneringen verbonden waren, sprak Hij hen

voor 't laatst nog eens toe, en toen, zoo plotseling, dat zij er in 't geheel niet op voorbereid waren, hief Hij Zijn handen op, zegende hen, en nog terwijl Hij dit deed, werd Hij opgenomen. Het was dus niet te verwonderen, dat zij daar zoo stonden en Hem nastaarden, terwijl Hij opvoer, tot hooger dan de wolk, die „Hem wegnam van hunne oogen”.

Al de hoop van deze discipelen was belichaamd in die zoo snel verdwijnende gestalte. En wat lag meer voor de hand, dan dat zij geneigd waren te gevoelen, al was het dan ook maar voor een oogenblik, dat zij, als Hij er niet meer was om hen te onderwijzen, aan te moedigen en te beschermen, zooals Hij in de afgelopen drie wondervolle jaren had gedaan, de eenzaamheid, de vijandelijke aanvallen en het gevaar, waarmee hun belijdenis en hun arbeid gepaard ging, niet konden verdragen? Hoe volkomen natuurlijk was het, dat hun oogen ten hemel gericht waren, en zij hoopten, dat Hij zelfs nu — daar achter die wolk — zou verwijlen, zoodat zij, indien zij slechts lang genoeg wachtten, Hem nog weer in 't oog zouden krijgen.

Maar daar stonden in eens twee mannen in witte kleeding bij hen. En het waren twee practische mannen ook. Want zij riepen die discipelen terug uit hun mijmeringen en wanhoop, tot de werkzaamheden, die de Heiland hun had opgedragen. Er zijn ongetwijfeld tijden in ons leven, waarin het natuurlijkste is, dat wij opwaarts blikken. In het

smartelijke van onze droefheid, of den hevigen aanval van den verzoecker, en in tijden waarin wij geen raad weten, tot wien en waarheen kunnen wij dan anders opblikken dan tot Hem en naar den hemel? Of als wij geliefden in den hemel hebben, is het zoo goed als onmogelijk iets anders te doen dan hen te volgen in liefdevolle gedachten en soms met een ernstig verlangen om met hen te wezen. Maar zelfs in dat geval is het nog noodig, dat mannen in witte kleederen bij de hand zullen zijn, om ons te herinneren aan de taak, waartoe wij geroepen zijn, en ons te waarschuwen tegen het gevaar al te zeer op te gaan in het hemelsche, terwijl er nog strijd moet worden gestreden en overwinningen moeten worden behaald op aarde.

Een van de laatste woorden, die de Heer Zijn discipelen toesprak was een bevel, het Evangelie te brengen aan alle natien. Zij moesten het werk voortzetten, dat Hij hun had nagelaten. Een van de doeleinden van Zijn omwandeling op aarde was: Zijn discipelen voor te bereiden op en bekend te maken met de werkelijkheden van den strijd voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk, en zij konden aan dien strijd geen deel nemen, zoolang zij enkel maar bleven staren naar den hemel. Zij moesten zich eerder bezighouden met de oplossing van vraagstukken, die zich in betrekking tot de zondige menschheid voordoen, dan zich te verliezen in het beschouwen van het wonderbaarlijke.

En is hier ook voor sommigen onzer niet iets te leeren? Deze mannen in witte kleeding roepen ons tot het practische werk, dat onze Heer ons te doen heeft nagelaten.

Zal ik die mannen ieder een naam geven? Wel dan zal ik ze „Liefde” en „Willige Dienst” noemen. „Liefde” zegt, met die teedere stem, die haar natuur aanduidt: „Ik ken u; ik weet, hoe uw hart verlangt naar het verblijf in de hemelsche gewesten, maar het hart des Meesters is nog steeds bij de menschenkinderen, voor wie Hij Zijn leven gaf, en tot wie Hij wenscht dat gij zult gaan, om hen te redden.” En „Willige Dienst” roept op een toon, die wat strenger klinkt, maar die door diepen ernst toch inneemt: „Waarom staat gij hier te staren naar de plaats, waarheen uw Heer is gegaan, terwijl het zoo dringend noodig is, dat gij de plaats inneemt, die Hij open liet? Gaat heen in de geheele wereld en predikt het Evangelie aan alle creaturen!”

Kom, dienaar Gods! Uw taak is schoon!

Zie d' akker op u wachten;
Uw Meester sterk' uw krachten,
En in de toekomst van Gods zoon
Verbeid' u eens het zaligst loon!

OFFICIËELE
MEDEDEELINGEN.

Nationaal Hoofdkwartier.

Bevorderingen.

Van Adjutant tot Kommandant:
Adjutant G. Veerenhuis.
Adjudante V. Webb.

Van Kapitein tot Ensign:

Kapiteine C. Barbier.
Kapiteine N. Digby.
Kapiteine M. Olsvik.

Van Kadet tot Kadet-Luitenant:

Kadet H. Kuneken.

Bandoeng, 1 Mei '23.

M. J. v. d. Werken.

Territoriaal Kommandante.

HOOFDKWARTIER NOOTJES.

Kolonel v. d. Werken heeft rijk gezegende samenkomsten geleid op „Goeden Vrijdag en Paasch-Zondag hier te Bandoeng. Door de ziekte van onzen Chef-Secretaris, Lt.-Kolonel Visser, heeft zij „de handen vol” op Hoofdkwartier en is daardoor aan haar kantoor gekluisterd; kan dus tot haar spijt geen bezoeken brengen aan de Officiëren in hun posten en inrichtingen buiten Bandoeng. Zij moeten dus alle geduld oefenen. Hoe luidt het aloude spreekwoord?

„Wat in 't vat is, verzuurt niet”!

Tot onze groote voldoening kunnen wij vermelden, dat Kolonel Visser aan de beterende hand is. Hij was nog in staat voor zijn vertrek, de Officiëren en makkers van Bandoeng en Weltevreden, alsook de vrienden in wijderen kring te ontmoeten, hetgeen door hen allen als een voorrecht beschouwd werd, aangezien al de vrienden van de andere plaatsen dit nu moeten missen, door de verre afstanden. Het was ons allen wel een teleurstelling, dat onze hardwerkende, toegewijde Chef-Secretaris, voor wien de arbeid steeds een lust was, de laatste weken aan de Ziekenkamer gekluisterd was en niet meer rond kon gaan voor een laatste woord van bemoediging en bezieling, een laatste handdruk aan de makkers, voordat hij onze kusten verlaat.

Het geleek deze week wel op een bloementuin bij hen aan huis. De Kolonel en Mevrouw vierden beiden hun verjaardag kort na elkander en al de Officiëren en vrienden hebben gewedijverd om met hun liefdeblijken dezen dag gedenkwaardig te maken en den scheidenden Kolonels te doen gevoelen, hoe zij om hun toewijding en vrouwen arbeid in ons midden veler toegenegenheid en achting verworven hebben. Wij verwijzen naar de laatste woorden, die de Kolonels tot ons gericht hebben in hun vaarwel-brief in dit nummer en met hen vereenigen wij ons tezaam om hetzij hier, of elders, in voorspoed of in tegenspoed onzen Meester te volgen in het winnen van kostbare zielen voor Hem! God ga met U, Kolonels! Hij beware U op de groote wateren en brenge U veilig in het Vaderland! Hij bereide Uwen weg ook waar Hij U moge roepen en schenke U veel zegen op Uwen arbeid! Vaarwel Matthieu en Eric, zonen van de Kolonels, Wellicht voert Uw weg U eenmaal naar ons bemind Insulinde terug—in de voetstappen van Vader en Moeder! God zij met U tot ons wederzien!

De Territoriale Kommandante heeft per kabelgram bericht ontvangen, dat Lt. Kolonel Beaumont, thans Veld-Secretaris in Japan, aangewezen is om Lt.-Kolonel Visser als Chef-Secretaris hier op te volgen.

Het is nog niet bekend, wanneer de Kolonels hier zullen arriveeren. God zegene hunnen ingang in Indië!

In een volgend nummer hopen wij in staat te zijn om iets over den levensloop van den nieuwen Chef-Secretaris te vermelden.

De engel der sterft is binnengekomen in het lieve, kleine gezin van Adjutant en Mevrouw Veerenhuis. God had noodig voor Zijn Hemelschen tuin hun kleinen Jan, het eenige kind van bijna 5 jaar en het zonnestraaltje van hun huis. Jannie had al de roepstem gehoord en ofschoon hij zielsveel hield van zijn Mammie, (dat lezen wij in den brief van de Adjudante op deze zelfde bladzijde) zeide hij toch: „Als de lieve Heer mij roept, moet ik toch gaan”. Wij werden gezegend door den geest van absoluut vertrouwen en ootmoedige berusting, die zich uit in het schrijven van den Vader en de Moeder van den lieven, kleinen Jan.

Op het Hoofdkwartier te Bandoeng is bericht ontvangen uit Zweden van het heengaan van Kapitein Ernst An-

EEN LAATSTE AFSCHEIDSGROET

VAN Lt.-KOLONEL EN MEVROUW VISSER AAN HUN

MAKKERS IN NED.-INDIË.

In het nemen van afscheid van elkander is altijd iets pijnlijks gelegen; telkens wanneer zich dit herhaalt heeft men daartegen dan ook den strijd aan te binden.

Het is weer een zich losmaken van wat ons dierbaar is geworden. Dit gevoelen wij ook thans na ruim 3 jaren in Uw midden te hebben gearbeid, zij aan zij gestreden, lief en leed gedeeld en samen moeilijkheden getrotseerd te hebben.

Het is ons dan ook een behoefte des harten door middel van de „Strijdkreet” afscheid van U allen te nemen.

Zeer spijt het ons niet alle posten te hebben kunnen bezoeken. Reeds hadden wij onze plannen gemaakt om verschillende posten en Inrichtingen te bezoeken, maar door een plotselinge noodzakelijke operatie, welke ik moest ondergaan en waarvan ik maar zeer langzaam herstelde, moesten wij hiervan geheel afzien. Het is echter een troostrijke gedachte, dat kinderen Gods elkander nooit voor het laatst ontmoeten en zoo is ons heengaan van elkander slechts een „tot wederziens”! Wij kunnen elkander dan ook toeroepen, wat een van onze schoone liederen zegt:

God zij met U tot ons wederzien
Hier op aard' of eens daarboven,
Waar wij na den strijd Hem loven!
God zij met U tot ons wederzien!

Ook is het heerlijk te weten, dat wij in één en denzelfden strijd verbonden zijn en dat wij gemeenschap met elkander kunnen oefenen door het gebed, want er zijn geen afstanden, hoe groot ook of wij kunnen deze door het gebed overbruggen.

Waar het volk en het land, zoowel als de arbeid ons lief is, zullen wij dikwijls met onze gedachten bij U zijn, zoowel in de eenzame posten op Java en Celebes als op de posten, die meer in het centrum gevestigd zijn! Deze eenzame posten heb ik dikwijls vergeleken bij de rijstvelden: Men strooit den rijstkorrel tot aanplant niet op de groote velden, maar op kleine, o zulke kleine, bedden, om dan later op de wijde en uitgestrekte akkers uitgeplant te worden, om dan na de bevoeiing en zorgvuldige zorg als volle aren geplukt te worden.

Moogt gij, lieve makkers, alzoo steeds het zaad des Evangelies uitstrooien en moge God den wasdom geven, dertig-, zestig-, ja honderdvoud!

Zeker zullen wij van tijd tot tijd een kijkje nemen in gedachten in het Ooglijders-Hospitaal, alwaar onder leiding van Brigadier Dokter Wille zoo'n heerlijk werk wordt verricht. Hoeveel blinden hebben daar niet het gezicht weer gekregen of anderen baat gevonden voor hun oogen!

Daar is Boegangan „(de armen hebt gij altijd met u)!” Hoevelen toch hebben daar in de jaren, die voorbij gesnelde zijn een toevluchtsoord gevonden, terwijl hun wonden, veroorzaakt door de meest ontzettende ziekten, verbonden werden!

Zouden wij onze Leprakolonies kunnen vergeten! Wat een arbeid der liefde wordt daar dagelijks niet verricht! Wat een schoon woord „De melaatschen worden gereinigd”. En wat een voorrecht om waardig geacht te worden alzo de Schrift vervuld te zien, gelijk Christus'spraak in Matth. 11:5.

En ook U, makkers, gij, die de hand reikt aan de zonen des Lands, in de Militaire-Tehuizen, zullen we steeds gedenken. Gaat als de herder en zoekt het zwakke op en het afgedwaalde schaap en brengt het terug, want daar zal groote blijdschap zijn over het gevondene!

Zullen wij U vergeten, gij, die Uw krachten wijdt aan de weezen en de jonge meisjes, die in onze Tehuizen zijn opgenomen? Geenszins! zoomin als den gezegenden arbeid, die verricht wordt in onze Vrouwen- en Kinderkliniek, terwijl wij ook steeds met vreugde zullen gedenken het werk, dat gedaan wordt onder de Chineezers, door de makkers, die met zooveel toewijding in die posten werkzaam zijn!

Het is met dankbaarheid aan God, dat wij terugzien op al dien arbeid, die in Nederlandsch-Indië verricht wordt en wij danken Hem voor het groote werk, wat reeds tot stand kwam. Als wij terugzien op de laatste jaren, dan kunnen wij niet genoeg dankbaar zijn aan Hem, Die ons waardig heeft gekeurd, hier enkele jaren van onze beste krachten te hebben mogen wijden aan de belangen van dezen heerlijken arbeid, tot welzijn dezer bevolking.

De laatste jaren waren geenszins gemakkelijk te noemen, daar de tijdsomstandigheden ook invloed op onzen arbeid deden gelden. De Heer stond ons echter ter zijde en heeft ons wonderbaar door de moeilijkheden heen geleid. Zijn naam zij geprezen!

En nu, lieve makkers, God zij met U en doe U voorwaarts gaan in Zijn naam en kracht, tot grooter overwinningen!

Staat Uw Leidster, wier taak zwaar is, in alles trouw ter zijde om dezen heerlijken strijd te helpen voortzetten.

Nog een woord van dank aan allen, die ons op zulk een welwillende wijze steeds hulp en vriendelijkheid hebben bewezen. Weest verzekerd van onze gebeden, en wij vertrouwen, dat gij ons wederkeerig in Uwe gebeden zult willen herdenken.

Tot Wederziens! Vaartwel!!

Uwe U toegenegene

MATTHEUS EN A. VISSER.

Lt.-Kolonels.

derson. De Kapitein is, zooals de Officiëren, die hem gekend hebben, zich zullen herinneren, met ziekte verlof naar Europa gegaan en heeft nu juist het eind bereikt van een 5 jarig lijden. Wij verheugen ons in de rust, die nu zijn deel is, maar vragen het gebed van al zijn kameraden in Ned.-Indië voor zijn achtergebleven vrouw en kinderen.

Van Nieuw-Zeeland is het bericht gekomen dat er een zoon en erfgenaam gearriveerd is in het gezin van de Ensigns Glover, die aldaar in het ouderlijk huis van den Ensign met verlof vertoeven. Een hartelijk welkom aan den nieuwen, kleinen wereldburger! Zooals het zich denken laat, is het een groote vreugde voor de lieve grootouders—de Brigadiers Glover—hun zoon en dochter met hun beide kleinkinderen bij zich te hebben. Moge de Heer ze allen rijkelijk zegenen!

Adjutant Johansson is naar Singapore vertrokken om daar te trachten den bodem van onze schatkist, die klagelijk te voorschijn is gekomen, weer te bedekken. Veel succes, Adjutant!

JANTJE VEERENHUIS NAAR DEN HEMEL.

Onderstaande brief werd ontvangen van onze makkers, Kommandant en Mevr. Veerenhuis, die zeer plotseling hun eenigst kind moesten missen.

Waarde Kolonel,

U hebt zeker ons telegram ontvangen? Onze lieve Jannie is naar Jezus gegaan! Hij had mij al zoo dikwijls gevraagd, wanneer of hij den Heer Jezus, zou zien. Soms vertelde hij mij, dat hij zoo gaarne naar Jezus zou gaan en een paar malen had hij mij gezegd, dat, als de lieve Heer hem riep, dan zou hij toch moeten gaan. En zoo heeft de Heer hem geropen en hij is nu veilig bij Jezus. Zondag, toen de jongens met de auto weggingen, heeft hij bitter geschreid om een klein ventje, dat wij den lampejongen noemden. Gedurende den nacht heeft hij steeds overloed over hem en nog anderen gesproken en 's morgens toen hij wakker werd zeide hij tot mij: „O Mammie!, onze Sarman (de lampejongen) is terug, ik heb hem gezien, nu slaapt hij, maar straks komt hij hier”. Maandag was hij een beetje koortsig. Gedurende den dag vroeg hij mij: „Mammie, als de lieve Heer mij roept, dan moet ik toch gaan?” 's Middags heeft hij nog in den tuin gespeeld en 's nachts heeft hij nog goed geslapen. Dinsdagmorgen had hij koorts. Hij lag bij mij op den langen stoel en toen zei hij: „Mammie, als Jannie nu bij den lieven Heer is, dan zal Hij mooie vliedertjes voor Jannie maken” en 3 uur daarna was hij bij den lieven Heer. Hij kreeg 2 stuipen; de ééne duurde 5 kwartier. Ik geloof, dat hij onbewust vreeselijk heeft geworsteld. Wij hebben den dokter nog laten halen, maar voordat de boodschap over was, was hij naar Jezus gegaan. Ik kan U niet schrijven welk een slag het voor ons was. Onze eenigste! Onze lieve Jannie! Onze leege slaapkamer, geen kinderledikantje meer! Geen lief stemmetje, dat zegt: „Mammie, geef Jan nou eens een noentje” (een woord overgenomen van zusje Palstra)—Hij was de laatste maand zoo aanhankelijk en zoo lief. Verleden week ging hij 's middags met de grobak naar het land (iets wat hij dolgraag deed) maar heel spoedig kwam hij terug en toen ik hem vroeg waarom: „O, ik verlang zoo naar mijn Mammie. Verlangt Mammie ook wel naar Jan?” En hoe dikwijls hij mij niet vroeg, waarom of hij nog niet naar den lieven Heer mocht, dat weet ik niet, maar in dat kleine hartje was een groot verlangen naar den Heer.

„En nu” zeide de Adjutant gisteravond, „zitten wij weer alleen in de wildernis, maar wat God doet, is goed!”

En daar ligt hij nu, op het plekje door ons gekozen op

(Zie vervolg op pag. 4 kol. 4).

BELANGRIJKE AAN- KONDIGING.

Van het Internationaal Hoofdkwartier is bericht ontvangen, dat de Generaal

Lt.-KOLONEL
WILLIAM BEAUMONT

aangesteld heeft tot Chef-Secretaris voor Nederlandsch-Indië.

De Kolonel, die op het oogenblik Veld-Secretaris is in Japan, is reeds sedert 1889 Officier van het Leger des Heils en heeft in zijn langdurigen diensttijd in Engeland zoowel als in Japan de achting verworven van allen, die hem kennen. Door zijn verblijf in Japan is hij ook geen vreemdeling in de Oost Wanneer Kolonel en Mevrouw Beaumont deze kusten bereiken zullen, zal later worden gemeld.

DE TERRITORIALE-KOMMANDANTE LEIDT EEN GEWIJDEN DIENST OP GOEDEN VRIJDAG EN ONS OPSTANDINGSFEEST OP EERSTEN PAASCHDAG TE BANDOENG.

Bijgestaan door Lt.-Kolonel Gugelmann en Lt.-Kolonel Fisher.

Indien er ooit een dag is, waarop de gansche menschheid wordt bepaald bij den grooten prijs, die betaald werd voor de zonden der wereld, dan is het zeker de Goede Vrijdag. De lijdensweken brachten de Christenen reeds in den geest dichterbij het Kruis en daar ontmoetten wij elkander op dien stillen, gewijden morgen. Reeds dikwijls werd ons hart ontroerd bij het aanschouwen van de groote liefde van Christus, doch meer dan ooit drong het tot ons door dien morgen, reeds onder het zingen van het eerste lied:

Op Golgotha, op Golgotha
Stierf Jezus voor mijn zonden;
Daardoor heb ik — o zielevreugd
Gena bij God gevonden!

hoe groot het werk der liefde was, gewrocht voor onze schuld daar op den Kruisheuvel, zoovele eeuwen geleden. Ja, en is het niet waar, helaas té waar, wat Kolonel v. d. Werken zeide in haar schoone Bijbelzetting, hoewel willen den Christus niet hebben in hun dagelijksch leven, want „Hij is de Waarheid”. Geen plaats is er in het drukke, woelige, zelfzuchtige leven van den mensch ook van heden ten dage voor den „Christus”, Zone Gods. Hij hoort niet thuis in hun gedachten, daden en gesprekken, doch God „maakte den Steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, tot een Hoofd des hoeks”. Halleluja! en ieder, die Hem nu een plaats geeft in het leven, wordt gelukkig, heerlijk gelukkig, want God Zelve woont dan bij ons. Met diepe, weemoedige gedachten verlaten wij den Kruisheuvel om vol heilige vreugde in het hart elkaar weer te ontmoeten bij het ledige graf op ons heerlijk Paascheest. Als een jubeltoon mochten wij het elkander aanzeggen: De Heer is waarlijk opgestaan! Als een heerlijke werkelijkheid kwam het ook uit den mond der kinderen:

Ons harte jubelt blijde:
De lieve Heiland leeft!

Heerlijke wetenschap! We konden niet anders doen, dan ons buigen voor de macht der liefde, die ons niet troosteloos laat, doch de schoonste hoop geeft: opstanding, nieuw leven, den dood verslonden tot overwinning, want Hij, de Levensvorst leeft voor de Zijnen.

Het grootste feit in de wereld-geschiedenis herdachten wij dien morgen. Daar mochten wij het nog eens hooren ook uit den mond van Kolonel Fisher op duidelijke, krachtige wijze in schoone woorden: geen mensch, geen Profet, neen slechts Gods Zoon kon dat werk volbrengen en uit onze harten rees met een Maria een ontroerd: „Rabboni! Meester!”

Helaas niet allen konden dit naar waarheid uitten. Sommigen waren als Thomas, wiens beeld ons zoo waar door onze Kolonel geschilderd werd. Was het niet, als zagen wij hem komen, enkele dagen na de Opstanding, met beschaamd neergeslagen oogen

OP HET LICHTENDE PAD DOOR DE KOLONEL.

De oude Brahmaan kreeg een peinzenden blik in zijn schrandere oogen. In de woning van twee Heils-Officieren, waar hij geregeld kwam om les te geven in zijn moedertaal, was het gesprek onwillekeurig gekomen op den arbeid en zooals dat menigmaal 't geval is, werd met geestdrift verteld van de verschillende inrichtingen, waar zieken, ongelukkigen en gevallen geholpen werden. Ook een staaltje van hoe zelfs de waarlijk armen hielpen met hun gaven om dit alles mogelijk te maken. Een oud vrouwtje in Holland spaarde 2½ cent stukken en toen de oude kous zwaar was van haar schat, stelde zij die met een stralend gezicht de collecteerende Officier ter hand. 't Was zóó heerlijk te mogen geven om Christus' wil, om der wille van „Zijne minsten”.

Hij luisterde met een steeds groeiend niet begrijpen in zijn blik. Hij, de ontwikkelde Brahmaan, de Sanskriet scholar, de man met de diepe gedachten, als samengegroeid met het aloude Hindoeïsme, waarvan hij een typeerend produkt was,—hij peinsde over het onverklaarbare. „I cannot understand”, (ik begrijp het niet) zeide hij in het zuiverste Engelsch. „Waar komt die geest vandaan? Vanwaar die lust tot zelfopoffering, van geven inplaats van begeeren?”

Wij, Hindoes, wij kennen geen Ziekenhuizen, geen weesinrichtingen, geen krankzinnigengestichten, geen blindeninstituut, geen toevluchten voor armen en ellendigen. Ja, nu beginnen wij ook, maar in navolging alleen. Werken van barmhartigheid zijn ons vreemd. Wat bracht die arme vrouw ertoe, dat geld weg te geven, waar zij zelf zoo arm was?”

En de schrandere, bruine oogen vroegen antwoord en antwoord vroeg ook de ziel van den Hindoe.

Wat was, wat is het antwoord? God heeft van Zijn Geest uitgestort op de menschenkinderen, op Zijn dienstknechten en dienstmaagden. Er zijn er in alle landen en niet het minst onder de armen, die gezocht en gevonden hebben het voetspoor van Hem, Die als Hij de schare zag „met innerlijke ontferming bewogen werd en evenals hun Meester „gaan zij rond, goedgeoede”. Alle werken van barmhartigheid hebben hun oorsprong in Gods hart. „Ik wil barmhartigheid en niet offerande”, zegt Hij.

Ja, hij zag het, deze Hindoe, en was eerlijk genoeg het te bekennen. De Geest van het Christendom, liever de geest en de leer van Christus, waren aan het werk in de Christenlanden en deze waren oorzaak van alle werken van barmhartigheid.

Menigmaal is het gesprek ons te binnen gekomen, als wij zagen hoe gaarne men in diezelfde Christenlanden zoogenaamde „neutrale” inrichtingen heeft. Christus zelf moet er buiten blijven. Men vergeet in al dergelijke huizen van barmhartigheid, dat zij in Christus en nergens anders hun oorsprong kunnen hebben.

Men vergeet, dat reeds eeuwenlang het licht over Europa schijnt en zijn veredelenden invloed heeft doen gelden op des menschen geest.

Men vergeet, dat wij alles danken, ook den lust en den moed tot zulken arbeid aan de uitstorting van Zijn geest.

En waar de geest van Christus is, daar is ook nu nog: zelfopoffering, naastenliefde, barmhartigheid. Wie terug wil tot den nacht van het heidendom, (en dien weg gaat het op overal, waar Hij wordt uitgeschakeld) die bestudeere de landen, waar Hij nog niet werd aangenomen.

Dit Pinksterfeest behoort een wereld op de knieën te vinden, biddende om een nieuwe uitstorting van het heilig vuur, pleitende op Zijn woord: „Ik zal uitstorten van Mijnen Geest!”

En zoo het de wereld niet aldus biddend vinde, vinde het ons zoo!

M. Johanna v. d. Werken

PINKSTER-ZANG.

Kom, kom, o driemaal Heil'ge Geest!
O Gij, die onbegrijp'lijk zijt,
Ei, zegen onze Pinksterfeest;
Ons hart tot Uwen tempel wijdt!
Kom, tortelduif van 's Hemels dak,
Die onze inwendigheid herschept
En breng ons den olijventak!
En lust bij ons te wonen hebt!

Vertrooster, breng ons Christus' vreë,
Kom, Hemeldauw! en overstort
En neem in ons geweten steë!
't Gemoed, onvruchtbaar en verdord;
Geest Gods, maak onzen geest gewis,
O Stroom des levens! o fontein!
Dat God ons aller Vader is.
Bevochtig ons en maak ons rein.

O vinger Gods, die 't steenen hart Vermorzelt, dat het wakker wordt,
Kom, God'lijk vuur! en steek voortaan
En Christus' wet, die eeuwig blijft,
Ons koude ziel met ijver aan!
In ons gemoed en zinnen schrijft!
Kom, heilig vuur! verteer, verslind,
Al wat in ons nog 't vleesch bemint.

Gij, wind des Heeren, leid toch mee
Der ziele schip in 's werelds zee:
Opdat zij, vrij van schipbreuk, dan
Land' in 't beloofde Kanaan.

Joost van den Vondel.

en diep berouw over zijn ongelof in het hart en leggen zijn vingers in die dierbare doorboorde handen en zijde van Zijn Geliefden Meester?

Zeker had geen betere grondslag gelegd kunnen worden voor de samenkoms, die wij des avonds hadden. Een voortzetten, een opbouwen, een vervolg en ook het einde van die heerlijke dagen. Woord en lied en gebed, alles deed ons gevoelen, dat wij dicht bij den hemel waren dien avond. Zoo duidelijk klonk het van de lippen van Kolonel Gugelmann en roerde de diepten van ons hart, dat schoone voorbeeld gegrepen uit het leven van verschillende mannen en vrouwen, die overwonnen door Christus, den Levenden Christus, die hun kracht gaf in den zwaarsten strijd des Levens. Geen wereld, geen vrienden, niets, slechts Christus, kan zóó helpen. En als heerlijke vruchten op onzen arbeid van die dagen, kwamen ze daar om dien Levenden Christus te zoeken: een volwassene en verscheidene van de groote meisjes van ons Kinderhuis, ten volle beseffende, wat het voor hen betekende en bereid Hem in te laten.

Zij kwamen en werden in liefde ontvangen door een Heiland. Die zelf een maal zeide: „Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven”. Wat een heerlijk slot voor dit blijde Opstandingsfeest!

En zouden wij kunnen zwijgen over den heerlijken Zondagmorgen van 8 April, die hierop volgde? Neen, zeker niet!

Kolonel Gugelmann was weder met ons en bracht ons uit den schat haars harten zulk een grooten rijken zegen. Hoe gaarne zou ik weergeven die schoone gedachten meegegeven aan ons allen, die op „den weg waren van Jeruzalem naar Emmaus”, onzen levensweg. Van sommigen helaas nog een weg in het onzekere, slechts een „hopen”, dat Hij het was, die Israel, de wereld, verlossen zou, maar nu nog zoo traag waren om te gelooven, dat Hij was de Christus, de Zone Gods, die dat alles moest lijden voor het verloren mensdom. Hoe verblijdden wij ons als Gods Kinderen, met de discipelen, toen hun de oogen geopend werden en zij Hem kenden. Ook ons hart was brandende in ons en het was dan ook een verhooring van vele innige gebeden, toen zij daar opstonden en schreiend naar voren kwamen, die twee dames, een oudere en een jongere aan de voeten van Jezus; die jonge meisjes, zich welbewust van hun schuld en die broeder nog zoekende naar het Koninkrijk Gods. Schoon was het! een gezicht waarover de Engelen in den hemel en de kinderen Gods van Bandoeng zich hebben verblijd. Moge het een begin zijn van een heerlijke opwekking!

C. B.

DE KINDEREN VAN ONS KINDERHUIS TE BANDOENG VOOR EEN DAGJE UIT.

„Vrolijk rent door bosch en beemden.
't IJzeren paard maar lustig voort!”

Ditmaal hield het stil te Tjimahi en bracht er op den 2den Paaschdag de bewoners van het Kinderhuis. Zoo'n uitstapje is altijd bekoorlijk voor de jeugd en de bekoring werd verhoogd, toen wij tot onze verrassing hoorden spelen op de piano: „In ons land van het eene eind naar 't ander”. En dat in een plaats, waar geen Leger des Heils afdeeling is! Natuurlijk was het een Legervriend, die deze wijs speelde. Zeker werden bij hem snaren aangeraakt van lang vervlogen dagen en zegeningen ontvangen in een of ander Leger des Heils Korps in het Vaderland.

God zegene hem, en evenzoo onze sympathieke weldoeners, die onze kinderen zoo heerlijk met allerlei versnaperingen verrasten! Wat genoten allen van het spel en wat waren ze in een prettige stemming om straks dankbaar voor alles, wat ons op zoo'n gulle en hartelijke wijze geschonken was, huiswaarts te keeren!

Een woord van dank mede aan de familie van Schie, die op zoo'n vriendelijke wijze ons onthaalde. Heerlijk gevoel, dat wij overal zoo welkom waren en van harte bidden wij Gods zegen af over de inwoners van Tjimahi.

G. O. C.

VAARWELSAMENKOMSTEN VAN LT.-KOLONEL EN MEVROUW VISSER TE BANDOENG EN WELTEVREDEN.

BANDOENG.

Op Zondagavond 15 April kwamen wij bijeen in onze zaal en met ons vele vrienden en bekenden van de Kolonels voor een vaarwel-samenkomst. Een oud strijdlid, met geestdrift gezongen en zeker geheel naar het hart van den Chef-Secretaris bracht ons in de rechte stemming, want wij waren immers gekomen om een „Vaarwel!” toe te roepen aan een strijder, die ging met het vaste doel den strijd **nimmer** op te geven.

Alvorens tot het „vaarwelzeggen” over te gaan, hadden wij ook een welkom en wel van een nieuwen makker in de rangen van ons Leger. Broeder Schouten, een van onze Militairen, werd dien avond ingezegend om voortaan een strijder te zijn „in twee legers”. Hoewel er weinig tijd was, wilde hij „zoo graag” een woordje spreken en het was een heerlijk woord van persoonlijk geluk en vrede gevonden in den dienst des Heeren, en ook een uitspreken van het mooiste verlangen in het menschen hart: dit heil ook te verkondigen aan anderen.

Als inleiding tot het „vaarwelzeggen” zongen de makkers van het Chineesche Korps een lied. Zeker zal dit onzen Kolonels altijd in het geheugen blijven, als zij straks op de groote wateren zijn of in het Vaderland zijn teruggekeerd. Zij zullen het lied: „Vrees niet, ik ben met U” zeker nooit zingen, zonder aan hun makkers op op Java te denken! Hartelijke woorden werden gesproken en bloemenhulde gebracht namens de bezoekers van het Militair-Thuis en „groeten aan Moeder in Holland” meegegeven door de „jongens.” Toen kwamen de kinderen met hun frissche, jonge stemmen den Kolonels een: God zij met U! toeroepen, wat gevolgd werd door een woord van waardering en dank door Adjudant Cornelius. Voor de Hoofdkwartier-Officieren vertolkte Brigadier Wolters de gevoelens van waardeering. Neen, de arbeid van Kolonel en Mevrouw Visser is zeker niet tevergeefs geweest en zal zijn indrukken achter laten voor velen. En toen kwam het moment waarvoor wij eigenlijk waren gekomen n.l. het vaarwelwoord van de Kolonels zelve. Menigmaal werden we gezegend door het eenvoudig getuigenis van Mevrouw, die altijd op haar post was wanneer de Kolonel op zijn reizen was, en dus niet zoo dikwijls in ons midden. Door woord en lied heeft zij menigen zegen gebracht aan groot en klein. 's Morgens in onze kindersamenkomst, die door Kolonel v. d. Werken geleid werd (wat een feest!) hadden de kinderen Mevrouw reeds vaarwel gezegd en hun ruikertjes aangeboden, alsook een blijvende herinnering aan de Zondagschool, waar Mevrouw deze 3 jaren vol toewijding en liefde heeft gearbeid. Ook de beide jongens van de Kolonels waren niet vergeten en hun werd het „Woord des Levens” meegegeven op den levensweg.

Vol dank en lof aan God en ook vol vertrouwen waren dien avond de woorden van Mevrouw, welke wij niet spoedig zullen vergeten. Als herinnering laat zij ons eenige mooie koren na voor onze kindersamenkomsten.

En daar was de Kolonel zelf! Door zijn ziekte zag hij er niet zoo goed uit, als wij gaarne hadden gezien, doch zijn vuur en geestdrift waren dezelfde. Hij verschoof even den sluier, die al zijn indrukken en ervaringen in Java opgedaan verborg, en liet ons meereizen naar onze Hospitalen, Leprakolonies en naar ons Zen-

dingsveld Celebes. Neen, geen wonder, dat hij ons Insulinde niet zal vergeten, want zoowel de Kolonel als Mevrouw hebben hier **eeuwigheidswerk** verricht.

Een hartelijk bemoedigend woord van de Territoriale Kommandante besloot dit tezamenzijn en terwijl de Kolonels en hun beide jongens onder onze geliefde Legervlag stonden, zongen wij hun een laatste vaarwel toe. Moge het:

„Hij zal Uwen arbeid loonen

En Uw werk met zielen kronen!”

ook aan hen bewaarheid worden is de bede van al hun makkers in Bandoeng.

C. B.

WELTEVREDEN.

Afscheid nemen vooral van hen, die men heeft leeren kennen en waardeeren, stemt altijd weemoedig. Er komen dan allerlei herinneringen voor den geest. Men heeft eenigen tijd denzelfden weg bewandeld, dezelfde belangen gediend en dan komt het oogenblik van scheiden, maar, en dat is altijd weer het lichtpunt, de zekerheid, dat God medegaat met de vertrekkenden en blijft met de achter geblevenen, geeft rust aan 't harte. En zoo hadden wij dan den 19den April Kolonel en Mevrouw Visser voor het laatste in een openbare samenkomst in ons midden. De Chef-Secretaris, nog zwak na de zware ziekte, niet in staat veel te zeggen, maar met Mevrouw Visser dankbaar aan God voor de hulp van Hem ondervonden. Eerst kregen wij een pittig woordje van Kolonel Fisher van Australië, waarin hij de aanwezigen geluk wenschte met de manier, waarop ze zongen en opmerkte, dat, wanneer men wat meer God-verheerlijkende liederen zong, veel zorgen zouden worden weggevaagd. Daarna sprak Majoor Giebler over het eigenaardige voorrecht van Officieren van het Leger des Heils: in verschillende landen te kunnen arbeiden voor God en zielen en toch den geest om het kruis van Christus geschaard vereenigd te mogen blijven. Een lief lied gezongen door de zangbrigade van Kramat, alsmede de aangeboden bloemen en de gehouden toespraak van Sergeant de Ruiter, gaven den scheidenden Kolonels den indruk, dat ze te Weltevreden niet vergeten zullen worden. Nadat Mevrouw Schipper nog een woordje gesproken had, kwam Mevrouw Visser aan de beurt. Na de angstige dagen was het heerlijk voor haar weer met den Kolonel op het platform te zijn en vol goeden moed ging ze dan ook de toekomst tegen. Daarna mochten wij nog eens luisteren naar een korte toespraak van den Chef-Secretaris zelve. Als altijd in den geest van „Ik zal gaan, waar Gij wenscht, dat ik gaan zal. Heer,” rekenende op Gods beloften, dat Hij zal voorzien. Ten laatste gaf Kolonel v. d. Werken nog een heerlijk woord mede aan de Kolonel Visser.

„Want deze God is onze God, eeuwiglijk en altoos; Hij zal ons geleiden tot den dood toe”.

Psalm 48: 15.

Toen zongen wij natuurlijk elkander het bekende vaarwellied toe: God zij met U tot ons wederzien!, en ook deze samenkomst behoorde weder tot het verleden. Ja, God zij met U Kolonels en geleide U! Moge Hij zijn aanschijn over U en Uw kinderen doen lichten, zoodat U voor altijd wel zult varen!

C. S.

CHINEESCHE KORPS

Weltevreden.

Opening van nieuwe zaal.

En zoo waren wij dan allen eendrachtelijk bijeen op den avond van den 2den Paaschdag in het nieuw ingerichte zaaltje in de oude stad: Kapitein en Mevrouw Lorier met de makkers van Kramat, Kapiteine Both met de zusters van Goenoeng Sahari en een groot aantal Chineesche makkers. Vriendelijk en gezellig zag het zaaltje eruit en men kon het onzen makkers aanzien, dat zij blij waren nu een nieuwe „tempat koempoelan” te hebben. Er was dan ook een danktoon in veler hart voor al de zegeningen Gods en hoewel er verschillende nationaliteiten vertegenwoordigd waren, was er toch een wonderlijke geest van eenheid in de meeting en werd er goed geluisterd, zoowel naar het duet gezongen door Kapitein en Mevrouw Lorier, als naar het lied van onze zusters uit het Meisjeshuis en naar de toespraken van verschillende Chineesche Makkers.

Dat God niet alleen machtig is om te redden, maar ook om te bewaren bewees onze Sergeant-Majoor Bie Ho An, die reeds twintig jaar geleden te Rembang streed aan de zijde van Kommandant Schipper (toen nog Luitenant) en nog altijd vol vuur en ijver voor de zaak des Heeren is. Ook het getuigenis van broeder Lay Long zegende onze zielen. Alle dingen geschiedden dien avond „eerlijk en in goed orde”, zooals de Apostel aanbeveelt en wij bidden van den Heer, dat Zijn zegen voor altijd moge rusten op deze nieuwe bijeenkomstzaal en dat vele zielen komen, niet alleen om te luisteren naar de blijde Boodschap, doch ook om ze aan te nemen. Moge dit zoo zijn tot eer van God en tot verheerlijking van Zijn naam!

C. S.

„Zie, ik sta aan de deur en ik klop”.
Openb. 3: 20.

HET PAASCHFEEST MET DE HEILSSOLDATEN

in Soerabaja en Sidoardjo.

Maar Hij verrees uit het graf
En wierp dood en banden van zich af
Door Zijn almacht overwon Hij 't
doodsgeweld.

En de laatste vijand ligt terneer-
geveld.

Hij verrees! Hij verrees!
Halleluja! Jezus leeft!

En op den herdenkingsdag's morgens trokken ook de Heilssoldaten van Soerabaja uit onder leiding van Adj. Meijer, om anderen te vertellen dat Hij leefde, dat Hij, Gods zoon verzezen is voor ons, Halleluja! Jezus leeft! Hij leefde ook in allerhart dien morgen, ja dien dag en ook de volgende dagen. Alles was in een halleluja-stemming. Onze zielen werden gezegend door de woorden gelezen en besproken uit Zijn woord.

Voor dien dag het juist passende gedeelte uit Joh. 20.

Op den eersten dag werden de samenkomsten gehouden in een gereserveerd gebouw, daar ons zaaltje wat klein was, want onze verwachtingen waren groot en zijn dan ook niet teleurgesteld. Een groote schare kwam op om de opstanding van Jezus Christus te herdenken en Hem daarvoor te danken, te loven en te eeren.

Groot is Zijn liefde voor ons, zwaar was Zijn lijden voor ons armzalige menschenkinderen.

Ook voor den Paaschmaandag, waren er plannen en voorbereidselen gemaakt. Niet dat we een grooten velddag konden organiseren zooals dat wel gebeurt in Europa! Daarvoor is ons aantal Heilssoldaten te klein en stuiten we op meerdere bezwaren, die in Europa gauw uit den weg worden genomen. Maar we gaan uit; wie gaat mee in gedachten?

's Morgens om halfacht kwam een groote autobus vóór en een groepje officieren en soldaten stapten in, te samen twaalf, voorzien van liederenboekjes en wat alzoos noodig was, en

voorwaarts ging het naar Sidoardjo.

Bereids was er gezorgd voor een lokaal en wel het landraadgebouw, dat ons bereidwillig werd afgestaan voor dezen morgen. Een dame had ons gevraagd of zij voor een orgeltje zou mogen zorgen, wat door ons natuurlijk met vreugde werd aangenomen, want daarover en ook over de zitplaatsen hadden wij eerst een zwaar hoofd; maar er kwam uitkomst.

Aangekomen mochten wij Gods woord brengen aan een vrij groote menigte, rekening gehouden met het aantal Europeanen, wat in dat plaatsje woont.

Vol glorie waren de zielen der Heilssoldaten en ze getuigden en zongen naar hun beste krachten.

In enkele woorden gezegd; wonderdool waren de lofzangen aldaar. God was daar, leefde in onze harten, en wij gelooven ook in de harten in Sidoardjo. We zijn verrast, verblijd en vol dank aan God voor den goeden tijd, dien we aldaar gehad hebben.

Wij gelooven, dat het zaad dat gestrooid is, vrucht zal dragen. Zoekend kwamen zij op naar de samenkomst, gelijk als Maria Magdalena in den morgen uitging om haar Heer en Heiland te zoeken. En zij vond, want de Heiland leefde. Moge deze dag ook opstanding beteekenen in de harten dier bewoners, opstanding, paaschmorgen, in de harten der menschen. Halleluja! wij gelooven voor nog meer zulke goede tijden! God helpe Zijn kinderen daartoe!

„Maar ik vertrou op Uwe goedertierenheid; mijn hart zal zich verheugen in Uw heil; ik zal den Heere zingen, omdat Hij aan mij welgedaan heeft.”

Psalm 13: 6

Vrienden we blijven niet in Sidoardjo, ook voor Soerabaja staat er nog iets op het programma. We gaan terug met blijde harten en weer hopen op den avond, dien we wilden besteden om ook aan de bewoners van een ander deel van Soerabaja de boodschap te gaan brengen en wel het stads-

gedeelte genaamd „Oedjong” nabij de marinewerf. Ook daar was de opkomst en belangstelling boven verwachting. Het kerkgebouwtje, dat ons daarvoor was afgestaan, was aardig gevuld. Ook daar klonken blijde vreugdetonen in het anders zoo stille gedeelte.

Voorwaarts heilssoldaten van Soerabaja, in 't geloof: de overwinning in zeker!

Voorwaarts, soldaten! ziet op uw Heiland!
Blijft aan Zijn zij, hoe de wereld ook spot!

Trouw aan de Vlag, en vertrouw wend op Jezus.

Voort tot verwinning! INDIE voor GOD!

Br. G. KUIPER.

(vervolg van pagina 2)

het kerkhof te Kalawara tot den Opstandingsmorgen! 't Is vreeselijk, de slag, die ons getroffen heeft! We hadden er maar eentje—en die eene moesten wij offeren! Officieren en makkers hebben ons terzijde gestaan en allen zijn zoo vol liefde geweest. Maar o, het is zoo stil en zoo eenzaam! Toch wij murmureeren niet—Hij was Gods eigendom en wij hebben Hem Zijn eigendom teruggegeven.

Bid voor ons.

De Uwe in Hem,
(w.g.) G. J. en E. M. Veerenhuis,
Adjudants.

TOOVERLANTAARN
gevraagd voor ons Zendingswerk in Celebes.
Wie er ons aan kan helpen zal blijvend dank oogsten van groot en klein in dit zendingsveld.